

test hørte under Administrationen, og at det kun var, fordi Administrationen havde afgjort Sagen paa en Maade, som Folkethinget ikke syntes om, at man havde taget. Sagen i sin Haand, og den høitærede Minister henstillede da, om det var rigtigt paa Grund af, at Administrationen paa en mere eller mindre tilfredsstillende Maade havde ordnet en Sag, da at anvende Lovgivningsmagten. Her er imidlertid ikke Tale om en mere eller mindre tilfredsstillende Maade at ordne Sagen paa, men om at ordne Sagen paa en aldeles stik modsat Maade af den, Administrationen havde lovet, og som var en Betingelse for, at Sagen kom i dens Haand, og at Administrationen har sagt: Nei der, hvor den har lovet at sige Ja. Jeg skal tilbagelalde i det ærede Things Erindring, skjøndt det blev fremhævet ved Lovforslagets Indbringelse, at der var stillet et Forslag af 17 Medlemmer, da Sagen forrige Gang var til Behandling, og at der ved denne Leilighed blev udtalt af den daværende Indenrigsminister paa Kirke- og Underviisningsministerens Vegne, at han maatte tilraade at tage Forslaget tilbage, fordi man var rykket saa langt frem i Sessjonen, at hvis der kom Forandringer i Lovforslaget, og det ikke blev vedtaget, som det var blevet antaget i Landstthinget, vilde det ikke komme ud i den indværende Sessjon. Ved samme Leilighed hvtrede Indenrigsministeren, at Kirke- og Underviisningsministeren havde bedet ham at henlede Thingsets Opmærksomhed paa, at han i Landstthinget havde erklæret og senere her i Folkethinget vilde erklære, at han ad administrativt Veil vilde sørge for, at det Samme opnaaedes, som var tilfjiget ved Vndringsforslaget. Nu skulde man dog mene, at naar et saadant bestemt Løfte var givet og Virkningen deraf var, at Thinget tog et Forslag tilbage, om hvilket Ordføreren erklærede, at uden dette Forslags Vedtagelse antog man ikke, at Loven om Sognebaandets Løsning kunde udrette det Gavn, der var tilfjiget — at man da havde indfriet sit Løfte; men den samme Minister udtalte i Anledning af en Forespørgsel af 6te November 1856, at man havde svaret og givet et bestemt Afslag paa en indkommen Ansøgning om Tilladelse til at benytte Sognets Kirke ved kirke-

lige Handlingers Forvaltning. Det er altsaa ikke en mere eller mindre tilfredsstillende Afgjørelse, men en stik modsat Afgjørelse af den, man har lovet, hvilket det ærede Folkething ogsaa fandt, og derfor tog det Sagen i sin Haand forrige Gang. Jeg skulder at bemærke, at det ikke var den nuværende Kirke- og Underviisningsminister, der gav dette Løfte. Jeg skal nu ganske kort tillade mig at fremstille en administrativ Afgjørelse af den nuværende ærede Kirke- og Underviisningsminister, som forekommer mig at være ligesaa utilfredsstillende. Dengang Loven var for forrige Gang i Landstthinget, var der sex Familier, der havde løst Sognebaandet, som besluttede at forsøge, om det ikke var muligt at komme til den Ret, Lovforslaget tilfjigtede, paa den af den høitærede Minister anthbede Maade. I denne Anledning henvendte den Præst, de havde valgt til Sjælesørger, sig til den anden Præst med venlig Anmodning om, at han vilde tillade ham at benytte Sognekirken ved paakommende Leilighed. Deraf udspandt sig en Brevveksling, som endte med, at den paagjældende Præst, som flere Gange havde svaret paa alt Andet, end paa hvad han blev spurgt om, tilsidst, da man endelig forlangte et bestemt Svar, slet ikke svarede. Man gav derfor Slip paa at faae Sagen ordnet paa den Maade og indgav en Ansøgning til Ministeriet, hvori man fremstillede, hvad der var skeet, og bad om Tilladelse til at benytte Kirken ved Begravelse; Barnedaab, Bryllup og Altergang. Denne Ansøgning blev indgivet i Decembermaaned forrige Aar, og den 2den Marts d. A. modtog Ansøgerne et Svar, som gik ud paa, at Ministeriet ikke havde Noget imod, at de benyttede Kirken til Barnedaab, men at man modsatte sig, at Kirken blev benyttet til nogen af de andre Ting, hvorom man havde ansøgt. Det forekommer mig at være en saa utilfredsstillende administrativ Afgjørelse som muligt, at, efterat have ventet et halvt Aar, og efterat have oplyst, hvad Ansøgerne havde oplyst, saa at blive henvist til, at Kirken vel tør benyttes til Barnedaab, men ikke til Videre, og jeg maa derfor ansee det for paatrængende nødvendigt, at Sagen afgjøres ad Lovgivningens Veil. Dersom den første Udtalelse, som jeg anførte af den høitærede Mi-